

Bilag 7.

MATERIALISTFORENINGEN

Association des Droguistes danois.

Den 17. april 1974.

Materialistforeningen ønsker herved i anledning af det fremsatte forslag til lov om lægemidler at gøre nogle bemærkninger hertil og fremsætte nogle ændringsforslag, som Foreningen håber, man efter nøjere overvejelse vil følge.

Lovens område (§§ 1—3).

Det er meget muligt, som hævdet i Betynkning om lægemidler, at apotekerlovens lægemiddeldefinition har medført visse vanskeligheder for administrationen, og at denne derfor ønsker en ændring, men dermed er det jo ikke givet, at sådanne ændringer vil være til gavn for befolkningen. Forholdet er vel snarere det, at administrationen har ønsket at strække lægemiddelbegrebet længere, end Folketinget har givet tilladelse til, og derved er administrationen kommet ud for adskillige vanskeligheder og har i den anledning tabt adskillige retssager. Det kan ikke være rigtigt, at administrationens ønske om at udvide lægemiddelbegrebet ud over hvad Folketinget hidtil har villet acceptere, skal resultere i en beføjelse og en bemyndigelse til ministeren, som går langt ud over, hvad der i nogen anden lov gives nogen minister. I realiteten kan §§ 1-3 sammenfattes til følgende sætning: „Indenrigsministeren bestemmer, hvilke varer der skal betragtes som lægemidler og omfattes af denne lov“.

Derudover skal bemærkes, at grundlaget for det foreliggende forslag er blevet ændret stærkt, siden det blev fremsat af apotekerlovudvalget, idet der nemlig er vedtaget en levnedsmiddellov (lov nr. 310 af 6. juni 1973), som omfatter alle varer, der er bestemt til at fortæres af mennesker (§1); dog er undtaget varer, som finder anvendelse

som lægemidler (§ 10, stk. 4). Hermed er det sikret, at enhver vare vil omfattes af enten levnedsmiddelloven eller af apotekerloven (sml. hertil miljøministerens svar på et spørgsmål af miljøudvalget, i dettes betænkning af 17.5.1973: „Der opnås herved en sikkerhed for, at der ikke opstår et hul imellem apotekerloven og levnedsmiddelloven“). I denne forbindelse skal der erindres om levnedsmiddellovens bestemmelser om, at tilvirkning af levnedsmidler kræver autorisation (§ 31), og er undergivet kontrol (kapitel 7), at der kræves tilladelse til forhandling af levnedsmidler (§ 34), samt at det er forbudt uden tilladelse at anføre, „at et levnedsmiddel er anbefalet af læger, eller at indtagelse af det pågældende levnedsmiddel kan forebygge, lindre eller have gavnlige virkning på sygdomme eller sygdomssymptomer“. (§ 28, stk. 3). Endelig skal der erindres om, at levnedsmiddelloven har straffebestemmelser, som i strengthed er sammenlignelige med nærværende lovforslags (bøde, hæfte eller fængsel i indtil 1 år).

Dermed er begrundelserne for en mere fleksibel afgrænsning af lovens område bortfaldet for så vidt angår varer til fortæring.

Specielt skal det vedrørende det i bemærkningerne til lovforslaget fremdragne problem, at varer, der har været udbudt som „opkvikkende“ o. lign. ikke har kunnet falde ind under den gældende lov, fremføres, at levnedsmiddellovens reklame- og straffebestemmelser vil kunne give forbrugerne en fuldt så effektiv beskyttelse mod usaglig markedsføring som den foreslåede lægemiddellov. Denne løsning må efter Materialistforeningens opfattelse tillige foretrækkes af den grund, at det forekommer ulogisk og dertil vildledende for forbrugerne at fore-